

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Tos/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320010841
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320010841.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Lucie Bašistovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13.09.2022, v trestnej veci odsúdeného F. K. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona a iné, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 4Nt/12/2020 zo dňa 15.06.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného F. K..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného F. K. na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 2T/91/2015.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení a po poučení o opravnom prostriedku odsúdený sťažnosť, ktorú následne prostredníctvom svojho obhajcu i vlastným podaním písomne odôvodnil. Úvodom citoval výňatky z judikatúry súdov, a to stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR zo dňa 10.06.2019 sp. zn. Tpj 26/2019 (bod 1.) - „Skutková veta odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu...“; ďalej zo stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR zo dňa 26.11.2013 sp. zn. Tpj 44/2013 (str. 6) - „Inak povedané možnosť zmeny rozsudku vo výroku o treste nemožno v štádiu konania o povolení obnovy konania odmietnuť, keď sa má pri novom rozhodovaní vychádzať z (dokonca významne) odlišnej trestnej sadzby“ a taktiež odsek pred, kde sa uvádza „Aby sa naplnil účel ustanovenia..... V prípade nestáleho, ústavným súdom konštatovaného..... je však konkrétne vyjadreným dôvodom obnovy konania práve zmena trestnej sadzby (podstatné zníženie jej dolnej hranice)“; a napokon zo Zbierky stanovísk NS SR 5/2017 (45. rozhodnutie) - „Vo vzťahu k otázke nie je možné prostredníctvom dovolania podaného proti právoplatnému rozhodnutiu úspešne uplatniť odlišný právny názor rozhodnutia v kontexte tzv. kasačnej viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu totiž nemôže byť porušený zákon v zmysle § 368 ods. 1 Trestného poriadku a § 386 ods. 1 Trestného poriadku (jej zistenie sa rieši obnovou konania)“. Ďalej uviedol, že v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku je obnova konania prípustná, ak vyjdú najavo nové skutočnosti, vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Keďže z uznesenia NS SR sp. zn. 4Tdo/79/2019 zo dňa 25.08.2020, ako novej skutočnosti vyplýva, že kvôli nesprávnej právnej kvalifikácii, ktorú súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd použili, pokiaľ ide o posudzovanie skutku podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona (správne mal byť posúdený podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona) sa pri trestaní malo vychádzať z upravenej trestnej sadzby 4 roky a 8 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov, je uloženie úhrnného trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 4 mesiace nepodmienečne neprimerane prísne, keďže ide o trest takmer na „vrchole“ tejto trestnej sadzby. S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj citovanú judikatúru NS SR je podľa neho zrejmé, že Okresný súd Humenné je v rámci konania o povolenie obnovy konania sp. zn. 4Nt/12/2020 viazaný vysloveným názorom NS SR (t. j. dovolacieho súdu) v uznesení NS SR sp. zn. 4Tdo/79/2019 zo dňa 25.08.2020,

v ktorom NS SR vyslovil jednoznačné porušenie zákona, tak zo strany Okresného súdu Humenné, ako aj Krajského súdu v Prešove, a teda má za to, že nie je možné zamietnuť jeho návrh na povolenie obnovy konania, keďže Okresný súd Humenné by sa mal v rámci konania o povolenie obnovy konania bezvýhradne riadiť právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý bol jednoznačne vyslovený v predmetnom horeuvedenom uznesení, lebo pokiaľ by tak Okresný súd Humenné nekonal, porušil by základný princíp právneho štátu - princíp právnej istoty. Ďalej uviedol, že v zmysle čl. 5 ods. 7 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi. Vychádzajúc z týchto princípov poukazuje na skutočnosť, že v dôsledku porušenia jeho práva na spravodlivý proces došlo k nezákonnému právnemu posúdeniu jeho činu a v dôsledku toho k uloženiu trestu v rozpore so zákonom, čo je v rozpore s Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) - konkrétne porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru (t. j. práva na spravodlivé súdne konanie), v zmysle ktorého: „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.“. Poukazuje na to, že tým, kto by mal na vnútroštátnej úrovni aplikovať Dohovor, pritom nemusí byť vždy zákonodarný orgán. V rozpore s Dohovorom nemusí byť nutne samotný text zákona, ale iba jeho určitá interpretácia učinaná orgánom povolaným k jeho aplikácii. Tvrdí, že pokiaľ v posudzovanej jeho trestnej veci v rozpore s Dohovorom interpretoval ustanovenia zákona tak Okresný súd Humenné, ako aj Krajský súd v Prešove, najefektívnejšie môže zabezpečiť s Dohovorom súladnú aplikáciu právnych predpisov práve Najvyšší súd SR, ktorého rozhodnutím a právnym názorom sú sudy nižších stupňov viazané. S poukazom na uvedené uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa vyjadrenom v napadnutom uznesení, a teda, že uviedol v návrhu na obnovu konania len dovolacie dôvody, keďže má za to, že právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR (t.j. dovolacím súdom) v uznesení NS SR sp. zn. 4Tdo/79/2019 zo dňa 25.08.2020 je novou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a zároveň ide o skutočnosť, ktorá môže odôvodniť iné rozhodnutie (vrátane iného rozhodnutia o výmere trestu), než aké bolo prijaté v pôvodnom konaní 2T/91/2015 vedenom Okresným súdom Humenné, na čo mal súd prvého stupňa podľa jeho názoru prihliadať. Je presvedčený, že uloženie úhrnného trestu odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 4 mesiace nepodmienečne je bez hlbšieho skúmania neprimerane prísne a navyše odporuje príslušným zákonným ustanoveniam (pokiaľ ide o trestanie), čo mal konštatovať aj NS SR v spomínanom uznesení NS SR sp. zn. 4Tdo/79/2019 zo dňa 25.08.2020. Na základe uvedeného žiadal, aby Krajský súd v Prešove vyhovel jeho sťažnosti a napadnuté uznesenie zrušil, alebo rozhodol tak, že povoľuje obnovu konania sp. zn. 2T/91/2015 vedeného Okresným súdom Humenné.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

V prvom rade je potrebné uviesť, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý možno podať proti právoplatnému rozsudku, právoplatnému trestnému rozkazu alebo právoplatnému uzneseniu, pričom účel obnovy spočíva v odstránení nedostatkov v skutkových zisteniach týchto rozhodnutí za stavu, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodných rozhodnutí.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku, sa obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že F. K. bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/91/2015 zo dňa 29.06.2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/29/2016 zo dňa 12.10.2016 uznaný za vinného v bode 1./ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 139 písm. e) Tr. zákona a v bode 2./ z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňažní alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

1./ dňa 13.6.2014 v čase okolo 15.00 hod. pri futbalovom štadióne na ul. C. v O., pri parkovisku smerom k veľkej železničnej stanici pod stromom na trávnom poraste pristúpil k F. O., nar. XXXX, ktorá v tom čase sedela na zemi a rukami chytil jej kabelku, ktorú mala prevesenú cez rameno a držala ju rukami v oblasti brucha a začal jej ju trhať smerom k sebe, pričom F. O. taktiež rukami chytila svoju kabelku a začala ju ťahať k sebe, no pri viacnásobnom ťahaní sa roztrhla kovová skoba na kabelke a nakoniec ju vytrhol a z miesta odišiel preč, kde z kabelky vybral peňaženku, z ktorej vybral finančnú hotovosť vo výške 100,- eur a následne kabelku odhodil na betónový múr futbalového štadióna a z miesta odišiel na neznáme miesto, čím tak spôsobil poškodenie F. O., trvale bytom H. č. XX/XX, A. nad C., okr. O., škodu vo výške najmenej 100,- eur,

2./ po vzájomnej dohode s F. Q. dňa 14.06.2014 v poobedňajších hodinách najprv z pohodenej kabelky F. O. z O. na ul. C. v O. odcudzili platobnú kartu X. banky a následne bez jej súhlasu a vedomia z bankomatu X. banky v nákupnom stredisku K. na ul. L. č. XX v O. túto jej platobnú kartu použili a vykonali neoprávnený výber finančných prostriedkov v sume 20,- eur, ktoré si následne rovnakým dielom po 10,- eur rozdelili a minuli pre vlastnú potrebu, čím takto F. O. spôsobili škodu vo výške 20,- eur.

Za to mu bol podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 37 písm. m), h), § 41 ods. 1, 2, § 38 ods. 4 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 4 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Vychádzajúc z návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania a z následných jeho podaní a vyjadrení odsúdený F. K. dôvody povolenia obnovy konania vidí predovšetkým v novej skutočnosti, ktorou má byť uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/79/2019 zo dňa 25.08.2020, kde z jeho odôvodnenia vyplýva nesprávna právna kvalifikácia skutku 1./ ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona, hoci mal byť správne kvalifikovaný len podľa odseku 1. Ďalej namieta najmä neprimeranú prísnosť uloženého trestu, ktorý nie je úmerný ani vzniknutej škode, tiež nesprávne posúdenie skutku 2./ ako nového skutku spáchaného vo viacčinnom súbehu, nesprávne použitie § 41 ods. 2 Tr. zákona a neskoré vznesenie obvinenia.

Uvedené dôvody však nie sú zákonom predpokladanými dôvodmi obnovy konania. V konaní o obnove konania sa nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje sa výlučne otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie o vine a treste. Súd teda v konaní o povolení obnovy nemôže preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní a vecnú správnosť rozsudku vydaného v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými skutočnosťami a dôkazmi zistiteľnými z obsahu spisov alebo ich dokonca prehliadol, resp. či sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil, alebo či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a podobne (porovnaj R 35/1988, R 6/1997). Inak by šlo o neprípustnú reparáciu pôvodného, už právoplatného rozhodnutia súdu.

Z citovaného ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. poriadku je zrejmé, že aby mohla byť povolená obnova konania, musia byť splnené súčasne dve podmienky. Tou prvou je existencia nových dôkazov alebo skutočností súdu skôr neznámych, za ktoré možno považovať iba také, ktoré neboli súdu známe do rozhodnutia, ktorého sa návrh na obnovu týka. Samotná skutočnosť, že odsúdený predloží v rámci konania na povolenie obnovy konania nové dôkazy, ktorých obsahom sú nové skutočnosti, ešte neznamená, že obnova konania sa povolí. Musí byť splnená i druhá podmienka a tou je, že nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé buď sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi, ktoré boli predmetom zisťovania či dokazovania alebo ktoré mal súd k dispozícii v čase rozhodnutia,

odôvodniť iné rozhodnutie. Teda okrem novosti je potrebné skúmať aj to, či na základe nových dôkazov a skutočností by mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu veci. Súd preto musí pre potreby rozhodnutia tejto otázky hodnotiť navrhnuté dôkazy (porovnaj R 43/1960).

Sťažovateľ však neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani súdu skôr neznáme dôkazy, ktorých existencia by mohla viesť k inému záveru pre rozhodnutie o vine. Takouto novou skutočnosťou nie je ani názor Najvyššieho súdu SR k právnej kvalifikácii uvedený v odôvodnení jeho uznesenia, ktorým podľa § 382 písm. c) Tr. poriadku dovolanie odsúdeného odmietol z dôvodu, že neboli naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku (vrátane dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia).

Nie je pravdou, aby Najvyšší súd SR vyslovil, že bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/91/2015 zo dňa 29.06.2016 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/29/2016 zo dňa 12.10.2016 porušený zákon v neprospech odsúdeného F. K.. Naopak, tak uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/79/2019 zo dňa 25.08.2020, ako aj skorším uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/48/2017 zo dňa 12.10.2017 bolo dovolanie F. K. odmietnuté, pretože neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Dovolací súd sa pritom vo svojich rozhodnutiach podrobne vysporiadal aj so všetkými tými námietkami ods. F. K., ktoré v tomto konaní odsúdený označil ako dôvod na povolenie obnovy konania. Ako nedôvodnú pre zrušenie napadnutých rozhodnutí okresného a krajského súdu vyhodnotil Najvyšší súd SR aj nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku 1./ ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona, pretože ani zmiernenie kvalifikácie skutku na § 188 ods. 1 Tr. zákona by u odsúdeného F. K. nevedlo k uloženiu miernejšieho trestu. Preto za pravdivé nie je možné považovať ani tvrdenie sťažovateľa, že sa súdy nižšieho stupňa neriadia právnym názorom Najvyššieho súdu SR.

S ohľadom na sťažnostné námietky odsúdeného krajský súd považuje za potrebné ešte doplniť, že novú skutočnosť podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku možno definovať ako objektívne existujúci jav, ktorý v danej veci nie je dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Tieto nové skutočnosti môžu mať rôznorodú povahu a spravidla sa stávajú predmetom dokazovania. Skutočnosť v trestnom konaní (teda i v konaní o obnove) je vždy predmetom hodnotenia právom a nemožno ju preto s právom stotožňovať. Za právo sa pritom považujú nielen platné právne normy, ale aj úsudky (závery) o tom, či určitá skutočnosť tvorí prvky znaky hypotézy právnych noriem, podľa ktorých sa vykonáva hodnotenie tejto skutočnosti. Z toho ďalej vyplýva, že odlišné (nové) právne hodnotenie skutku vyslovené v odôvodnení rozhodnutia súdu vyššieho stupňa, ktorým nevracia vec súdu nižšieho stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie, nie je okolnosťou odôvodňujúcou povolenie obnovy konania. Právny názor či jeho zmena nemôže byť novou skutočnosťou, ktorá by mala alebo mohla byť dôvodom obnovy konania (podobne uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 111/1998 zo 7.5.1998).

Teda ani iné právne hodnotenie skutku 1./ uvedené v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/79/2019 nie je novou skutočnosťou, ktorú predpokladá ust. § 394 ods. 1 Tr. poriadku ako dôvod pre povolenie obnovy konania.

V tejto súvislosti je potrebné tiež podotknúť, že judikatúra Najvyššieho súdu SR uvedená v odôvodnení sťažnosti vyššie uvedené závery krajského súdu v celom rozsahu potvrdzuje. Sťažovateľom účelové vytrhávajúce časti viet zo stanovísk Najvyššieho súdu SR svedčí o nepochopení inštitútu obnovy konania a jej zákonnej úpravy. Stanovisko Tpj 26/2019 (R 14/2019) sa netýka obnovy konania, ale zjednotenia výkladu a aplikácie ustanovení § 163 ods. 3 a § 165 ods. 1 Tr. poriadku. Stanovisko Tpj 44/2013 (R 86/2014) sa síce týka zjednotenia výkladu a aplikácie ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. poriadku o obnove konania, ale v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúcim sa ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona, časti za bodkočiarkou, ktorá však v prípade odsúdeného F. K. aplikovaná nebola. Naviac v bode I. tohto stanoviska trestnoprávneho kolégia sa zdôrazňuje, že ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatela - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr. poriadku a tým len jednou z podmienok obnovy konania ani nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou. Iba ak bol z tohto dôvodu podaný návrh na obnovu konania, je

dôvodom obnovy konania „ex lege“, t.j. na základe § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (o takýto prípad však v prípade odsúdeného F. K. nejde). Rovnako irelevantné je poukázanie na rozhodnutie R 45/2017, ktoré sa týka viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu v prípade po zrušení dovolaní napadnutého rozhodnutia, čo opäť nie je prípad ods. F. K. v predmetnej veci.

Predmetom posudzovania v konaní o povolenie obnovy konania nemôžu byť ani primeranosť uloženého trestu, hodnotenie súbehu stíhaných trestných činov, správnosť použitia § 41 ods. 2 Tr. zákona, či včasnosť vznesenia obvinenia. Išlo by už totiž o také preskúmavanie pôvodných právoplatných rozhodnutí, ktoré sa vymyká rámcu podmienok povolenia obnovy konania vymedzených v § 394 Tr. poriadku. Tak, ako to uviedol aj prvostupňový súd, ide už o také nedostatky, ktoré môžu byť len predmetom preskúmania v dovolacom konaní, pričom tieto skutočne Najvyšší súd SR ako súd dovolací aj opakovane preskúmal a dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku daný nie je.

Je teda potrebné súhlasiť so závermi prvostupňového súdu, že v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania neboli zistené žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé na postup uvedený v § 394 ods. 1 Tr. poriadku, teda na povolenie obnovy konania.

Keďže krajský súd nezistil ani v konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, pochybenia, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, a preto sťažnosť odsúdeného v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú jednomyseľne zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.